

ALLIANSSI.125

HIRUNDA

Ensimmäinen kirja

RAITA JAUHAINEN

Allianssi.125

Hirunda

Ensimmäinen kirja

Raita Jauhiainen

ALLIANSSI.125

HIRUNDA

Ensimmäinen kirja

4. korjattu painos

© 2011-2014 Raita Jauhiainen

Valmistaja: Books on Demand GmbH, Nordersted, Saksa

Kustantaja: Books on Demand GmbH, Nordersted, Saksa

ISBN: 978-952-286-556-4

Kansi ja taitto: Raita Jauhiainen

Kuvat: Raita Jauhiainen

1.

Jani katseli ikkunan ohi kiitävää maisemaa. Hän ei huomannut ajan kulua, saati muita matkustajia ja havahtui vasta, kun monotoninen kuulutus rikkoi vaunussa vallinneen hiljaisuuden ilmoittamalla:

“Linai, länsiasema.”

Jani nousi ja käveli ovien luokse. Ovien avauduttua hän astui ulos Linain asemalle, painoi päänsä ja lähti etenemään kohti uloskäyntiä. Ilmassa sakeana leijuva haju iski vasten kasvoja.

Matka Gavialiksesta, maailman suurimmasta kaupungista, kesti vain noin varttitunnin, mutta sinä aikana Jani siirtyi U-junalla yhdenlaisesta maailmasta toiseen. Linai oli yksi Gavialiksen neljästä lähiöstä, mutta mahdollisesti kaikkein ankein. Linaissa tehtiin nimittäin Gavialiksen jätteenkierrätys eikä paikka laitoksineen ja halleineen houkutellut paikalle edes montaa kaupungin ulkopuolelle joutunutta nollaa. Linaihin tultiin vain tekemään töitä, ei kuluttamaan vapaa-aikaa, mikäli jollakulla sattui sitä liikaa olemaan.

Jani ei kuitenkaan palvellut jätteenkierrätyksessä, vaikka hän Linaihin melkein päivittäin saapuikin. Hänen työpisteensä sijaitsi valvomossa, joka löytyi yhdestä melko huomaamattomasta rakennuksesta läheltä Linain asemaa. Janin työ liittyi kyllä ihmiskunnan roskaan, mutta ei kierrätettävään sellaiseen. Hänen työtä oli tuijottaa tuntikaupalla näyttöä, joka välitti kuvaa pahamaineisesta *Kylmästä kuopasta*, vankilasta, jonne kaikkein raaimmat rikolliset lähetettiin. Sosiopaatit, jotka kyseiseen laitokseen joutuivat, olivat tehneet niin häikäilemättömiä rikoksia ihmiskuntaa vastaan, ettei heitä kelpuutettu enää samalle planeetalle muiden kanssa. Sen sijaan heidät toimitettiin viettämään loput päivistään satojentuhansien kilometrien päähän Kuu-hun.

Jani astui valvontakeskuksen ovista sisään ja tarpoi kohti portaikkoa. Hän haukotteli portaita kiivetessään ja tunsu askeleidensa painavan tänä aamuna

enemmän kuin eilen. Arjen yksitoikkoisuus puudutti hänen mielensä eikä hän ollut enää aikoihin tuntenut muuta kuin syvää kyllästymistä arkipäivien samankaltaisuutta kohtaan. Hän ei pitänyt työstään, vaikka pääsikin sen suhteen helpolla. Niinpä hänellä ei ollut periaatteessa mitään, mistä valittaa. Oli kuitenkin hetkiä, jolloin työn helppous ei enää houkutelutkaan, kun hän alkoi kaivata jotain, mitä tavoitella. Valvomossa istuminen oli menettänyt kaiken hohtonsa kolmen ja puolen vuoden jälkeen, koska arjella oli taipumus sumentaa minkä tahansa työn tarkoitus merkityksettömyyden utuun. Niin kävi aina enemmän tai myöhemmin.

Jania ärsytti oma asenteensa, sillä hän tiesi, että jollekin toiselle hänen keskinkertainen elämänsä voisi olla jopa kateuden aihe. Hän ei ollut mikään nolla, jolla ei ollut yhteiskunnalle enää mitään annettavaa. Hitto, hän ei ollut edes jätteenkierrätyksessä, vaikka Linaihin melkein joka päivä raahautuikin. Hän oli siis moneen muuhun verrattuna melko onnekas. Gavialiksessa hän ei ehkä ollut yhteiskunnan huippusuorittaja, mutta astuessaan Linain haisevalle asemalle hän sentään sulautui keskinkertaisuuteen.

Jani avasi oven, mikä sai yövuorossa olleen valvojan havahtumaan. He nyökkäsivät toisilleen sanomatta sanaakaan ja vaihtoivat vahtivuoroa. Jani istuutui näytön taakse ja nojautui tuolinsa selkänojaa vasten. Uusi työpäivä oli taas alkanut huoneessa, jonka jokainen yksityiskohta oli tullut hänelle varsin tutuksi. Jani venytteli ja yritti karistaa viimeiset unenrippeet itsestään. Uusi päivä valkenemassa myös Kylmän kuopan vankilassa, missä oltiin herättämässä vankeja. Heidän vuorokausirytmä määritytti Maan standardiajan, eli Gavialiksen ajan mukaan.

“Edessä on taas uusi päivä,” Jani huokaisi ja kokosi ajatuksensa.

Hän alkoi tarkkailla suurta näyttöä, joka välitti kuvaa vankilan pääkäytävistä. Kylmä kuoppa oli rakennettu 32 vuotta sitten ja kuluneena aikana siitä oli muodostunut rikoksiin taipuville yksilöille varsin suuri pelote pysymään kaidalla tiellä. Kylmän kuopan pitkästä ja uhkaavasta varjosta huolimatta yhteiskunnassa oli kuitenkin aina niitä, jotka koettelivat lain rajoja. Yksikään Kylmään kuoppaan joutunut mies ei kuitenkaan palannut takaisin Maahan. Siksi jokainen sinne tuomituista tuli myös kuolemaan siellä, noin 400 000 kilometrin päässä kotoa. Tästä huolimatta Kylmä kuoppa ei ollut koskaan jäänyt tyhjilleen ja näin ollen Janin työ ei ollut koskaan tehty. Vankilassa päivysti pari rajavartijaa ja lääkäreitä, mutta he pysyttelivät laitoksen eristetyssä siivessä. Suuri osa vankilan tarkkailusta hoidettiin Maasta käsin.

“Linai?” kuului samassa näytön yläpuolelta. *“Kuljetusalus Beloni pyytää laskeutumislupaa.”*

Jani havahtui ajatuksistaan, kumartui näytön puoleen ja vaihtoi näkymän Kylmän kuopan laskeutumistelakalle, jota hallinnoitiin Maasta käsin. Hän huomasi laskeutumisalustan valojen vilkuttavan sinistä.

“Kuljetusalus Beloni,” Jani lausahi. “Laskeutumislupa myönnetty.”

“*Lupa vastaanotettu, Linai,*” kuului. “*Beloni aloittaa laskeutumisen. Arvioitu telakoitumisaika on yksitoista minuuttia.*”

Jani vaihtoi näkymän Kylmän kuopan miehittämättömän valvontatornin kamaraan ja jäi odottamaan rahtialuksen saapumista vankilan huoltosiiven laskeutumistelakalle. Hän aktivoi apunäkymän, jossa seurattiin Belonin liukerataa Kuun kiertoradalta Kylmään kuoppaan. Alus laskeutui optimaalisessa kulmassa kohti vankilaa, joten lisäohjeille ei ollut tarvetta.

Beloni oli lähtenyt Maan kiertoradalta noin 30 tuntia aikaisemmin ja nyt se oli viimein saavuttanut määränpänsä. Jani arveli, että alus oli todennäköisesti viemässä vankilaan vaihtovartijoita ja muonaa. Ehkäpä kyydissä oli myös muutama rikollinen. Viimein Jani huomasi vaalean kuukiven alkava pölytä laskeutuvan aluksen tieltä. Belonin laskeutuminen näytti valvomosta käsin äärimmäisen vaivattomalta. Näkymä oli silti ankea, sillä kyseessä oli Kylmä kuoppa.

Jani oli pari kertaa harkinnut hakevansa Kylmä kuoppaan, sillä ajatus työskentelemisestä Kuussa oli jokseenkin kiehtova. Toki Kuussa oli tärkeitä aurinkovoimaloitakin, eli vankila ei ollut suinkaan ainoa mahdollisuus työskennellä Kuun kamaralla. Aikansa näyttöä tuijottaessaan hän oli kuitenkin tajunnut, ettei hänestä ollut Kuuhun lähtijäksi. Hän ei ollut ansioitunut vaadittavissa taidoissa päästäkseen voimalatyöhön, joten ei ollut järkeä tuhlaata aikaa turhaan yrittämiseen.

Samassa Jani huomasi, kun Beloni kosketti viimein Kuun kamaraa.

“*Beloni laskeutunut,*” kuului näytön yläpuolelta.

“*Linai kiittää,*” Jani ilmoitti ja lisäsi vielä: “*Pitäkää hauskaa.*”

“*Aina,*” aluksen kapteeni naurahti.

Jani pyörähti tuolissaan ja jäi katselemaan vaaleanharmaata kattoa. Valvomo ei ollut erityisen hohdokas paikka, mutta monin verroin Kylmää kuoppaa parempi. Samassa hän kuuli työpäätteensä antavan merkkiäänäen kommunikointiyhteyden avauspyynnön takia. Jani pyörähti ympäri ja aktivoi puhenäkymän näytön vasemmasta alareunasta. Näyttöön ilmestyi vakavannäköinen mies.

“*Jani 821771?*” mies kysyi välittömästi.

“*Kyllä,*” Jani vastasi.

“*Teille on varattu aika Gavialiksen pääsairaalassa,*” mies ilmoitti.

“Anteeksi kuinka?” Jani kummastui.

“Teille on varattu aika Gavialiksen pääsairaalasta,” mies toisti yhtä monotonisesti kuin edelliselläkin kerralla.

“Minulle?” Jani kummastui. “Oletteko te nyt aivan varmasti ottaneet yhteyttä oikeaan henkilöön?”

“*Sinä olet Jani 821771?*” mies kysyi nyreästi.

“Kyllä.”

“*Sitten olet mies, joka minun täytyi tavoittaa.*”

“Öh... selvä,” Jani sai sanottua. “Tämä on aika odottamatonta. Milloin minun on määrä tulla?”

“*Tänään kello 13.15,*” mies ilmoitti.

“Tänään?” Jani ihmetteli. “Olen töissä. Miksi minut kutsutaan näin lyhyellä varoitusaajalla?”

“*Sinut on valittu tutkimuksemme koehenkilöksi,*” kuului vastaus. “*Olemme tarkistaneet ID-tililtäsi, että aika sopii sinulle ja saaneet vahvomon johtajalta kuittauksen, että pääset poistumaan työpisteeltäsi. Sijaisesi saapuu hyvissä ajoin, jotta ehdit kaupunkiin.*”

“Millaisesta tutkimuksesta on kyse?”

“*Tutkimuksesta, joka ei vaadi sinulta kuin yhden käyntikerran kaupungin pääsairaalassa kuudennella kehällä.*”

“Eli kyse ei ole vuositarkastuksesta?”

“*Olen ladannut sinulle kulkuluvan kuudennelle kehälle,*” mies jatkoi vastaamatta Janin kysymykseen. “*Kulkuluvassa on neljä tuntia vierailuaikaa.*”

“Selvä,” Jani lausahti.

“*Kello 13.15,*” mies toisti. “*Olkaa ajoissa.*”

Jani nyökkäsi ja se sai miehen katkaisemaan viestintäyhteyden heidän väliltään. Näkymä Kylmän kuopan laskeutumistelakasta täytti jälleen näytön, eikä Jani tiennyt mitä ajatella. Meno kaupungin pääsairaalaan oli yllättävä ja odottamaton käänne, mutta myönteinen sellainen.

“Näin mitättömäksi elämä on kuihtunut,” Jani naurahti ääneen. “Että pelkkä käynti sairaalassa saa minut paremmalle tuulelle.”

Mutta kyseessä ei ollut mikä tahansa sairaala vaan Gavialiksen pääsairaala. Kyseinen laitos sijaitsi Gavialiksen kuudennella kehällä, paikassa, jonne hänellä ei ollut ilman virallista kulkulupaa asiaa. Nyt hänellä kuitenkin oli tuollainen lupa ja siksi kuudennelle kehälle pääsy oli iso juttu hänen kaltaiselle miehelle.

Gavialiksessa oli kaiken kaikkiaan seitsemän kehää, joista sisin, kaupungin ydin, oli arvostetuin ja arvokkain. Kaupungin ensimmäiseltä kehältä,

jossa Jani asui, saattoi päiväsaikaan erottaa kolmannen kehän korkeita rakennuksia harmaina siluetteina horisontissa, mutta sitä sisemmät kehät olivat jo liian kaukana, jotta niitä olisi voinut nähdä kaupungin ulko-osista käsin. Jani oli kuitenkin käynyt kaupungin sisemmissä osissa, sillä viides kehä oli vapaa kehä. Se oli sisin kohta kaupungissa, jonne hän oli koskaan päässyt. Viides kehä oli kaupunkilaisten vapaa-aikaan tarkoitettu alue, mutta Janin hopeasiipimerkkien määrällä sinne saattoi saada aikaa vain noin kolmesta neljään tuntiin viikossa, eikä käyttämättömiä tunteja voinut siirtää seuraaville viikoille lainkaan. Siksi kutsu kuudennelle kehälle sai hänet odottavaiseksi, mutta myös hieman rauhattomaksi. Hän ei ollut uskoa tuuriaan.

Jani vilkaisi kelloa. Se oli vasta 9.32. Hänen olisi tehnyt mieli jo lähteä, mutta sijainen ei ollut vielä saapunut. Jani aktivoi ID-tilinsä ja tarkisti saapuneet viestit. Hänelle ei ollut tullut ainuttakaan viestiä. Se oli odotettavaa, vaikka Jani olisi jo mielellään kuullut jotain Lusta. Lu oli kuitenkin yhä vartoimassa kaupungin pohjoisrajalla, eikä Janilla ollut tietoa siitä, milloin mies pääsisi seuraavan kerran vapaalle. Tästä huolimatta Jani päätti kirjoittaa kaverilleen viestin.

Lu,

Et usko mitä tapahtui. Minut kutsuttiin Gavialiksen pääsairaalaan. Olen siis menossa kuudennelle kehälle! Ihme juttu. Saa nähdä mitä ne minusta haluavat. Pääsenpä ainakin pois töistä joksikin aikaa. Laita viestiä tulemaan, kun pääset yhteyden päähän.

Jani

Jani katsoi kelloa toistamiseen. Se oli 9.36. Hän oli malttamaton, sillä ajatus Gavialiksen kuudennelle kehälle pääsystä tuntui paremmalta kuin hopeasiipimerkin ansaitseminen. Niinpä asiat Linain ja Kylmän kuopan väliltä alkoivat nopeasti unohtua, kun hänen ajatuksena täytyivät odotuksesta nähdä kaupungin toiseksi sisin kehä.

* * *

Jani seisoi Linain asemalla ja kuuli junan lähestyvän. Samassa hän huomasi, kun junan kaartuvan asemalle sunnattomalla nopeudella, mutta pikaisesti jarruttaen. Viimein asemalaturin eteen pysähtyneen vaunun ovet avautuivat ja Jani kiirehti kyytiin.

Hän istahti aloilleen melkein tyhjään vaunuun ja aktivoi uutisnäytön, vaikkei keskittynyt edes lukemaan sitä. Hän teki jo ajatuksissaan matkaa. U-juna kiertäisi Linain ja palaisi kaupunkiin 1. kulman asemalle. Hänen täytyisi siis vaihtaa juna kaks kertaa ennen kuin olisi kuudennella kehällä. Ensimmäinen hän vaihtaisi juna kaupungin rajalla heptagonilinjalta, joka kiersi valtavan Gavialiksen ulkoreunaan. 6. kulman asemalle päästyään hän vaihtaisi joko junaan 6A tai 6C, jotka kulkivat heptagonilinjan ja kuudennen kehän väliä.

Juna nytkähti liikkeelle. Se kiihdytti hetkessä huippunopeuteensa ja kiisi Linain laitosten ja hallien välissä kohti etelää. He pysähtyisivät vielä kaks kertaa, kunnes juna suuntaisi takaisin kohti Gavialista. Jani tuns olonsa hyväksi. Hän koki olevansa vapaa, vaikka kyse ei ollut muusta kuin nopeasta käynnistä pääsairaalassa.

Samassa hän havahtui. Jani käänsi kasvonsa ja näki räjäisen nollan istuvan käytävän toisella puolella. Mies oli likainen ja haisi voimakkaasti durraatiinilta. Jani tunnisti ukon, koska mies oli osunut hänen kanssa samoihin vaunuihin useita kertoja aikaisemminkin. Mies taisi siis oleskella suurimman osan ajastaan kaupungin reunaan ja sen lähiöitä kiertävissä junissa. Jani oli nimennyt miehen mielessään Nolla 497:ksi. Mies muisti hänet vain satunnaisesti, koska durraatiini oli pilannut hänen muistin melko perusteellisesti.

“Mihin matka, poika?” Nolla 497 kysyi viimein, kun vaunu oli melkein tyhjä ja Jani istui sopivasti miestä lähellä.

Hän tajusi, että mies oli taas liian juopunut muistaakseen häntä, vaikka vielä toissapäivänä tämä oli kysynyt aamujunassa hänen kuulumisiaan.

“Kuudennelle kehälle,” Jani kertoi.

“Siellä on naisia,” mies tokaisi ja tuijotti ilmeettömästi eteensä.

“Niin taitaa olla,” hän totesi.

“Ne naiset...” Nolla 497 sanoi ja veti ilmaa nenänsä kautta sisään. “Ne tuoksuvat aina niin makealle.”

“En ole huomannutkaan.”

“Oletkos sinä nähnyt muka naisia?” ukko hörähti.

“Pari kertaa,” Jani kertoi liioitellen.

“Kuudes kehä,” mies lausahti. “Se on vasta hieno paikka.”

Jani vilkaisi ukkoon ja mietti olisiko tämä koskaan edes käynyt kyseisellä kehällä. Mikäli mies oli joskus todella päässyt viidennen kehän taakse, ukon nykyinen tilanne oli surullisempi kuin Jani oli aikaisemmin tajunnut. Nollat oli nimittäin eristetty kaupungin ulkopuolelle, *kehälle nolla*, ja siksi heitä saattoi nähdä lähiöihin kiitävissä R-, E-, U- ja J-junissa sekä heptagonilinjalta,

joka kiersi kaupungin ulkoreunaa. Heptagonilinjan seitsemältä asemalta nollilla ei ollut kuitenkaan pääsyä juniin, jotka suuntasivat kaupunkiin.

“Sinulla on elämä vielä edessä, poika,” Nolla 497 virkkoi. “Pysy poissa päihteistä, niin pärjää.”

“Yritän,” Jani virkkoi.

“Älä yritä,” mies murahti. “Älä pilaa elämääsi! Minulla oli aikoinaan 497 hopeasiipimerkkiä. Siis 497! Kolme lisää ja olisin saanut oikean hopeisen merkin rintaan. Uskotko?”

“Uskon,” Jani vakuutti, sillä oli kuullut saman tarinan aikaisemminkin.

“Minun elämä olisi muuttunut silloin parempaan,” ukko tokaisi. “Minä olisin päässyt asumaan sisemmille kehille. Mutta durratiini pilasi kaiken.”

Jani katsoi miestä ja nyökkäsi. Hän ei tiennyt odottiko ukko hänen kommentoivan tarinaa jotenkin, sillä durratiinihuuruissa ollessaan mies ei juuri tajunnut maailman menosta mitään.

“Minä olin päässyt asumaan jo kolmannelle kehälle,” hän jatkoi. “Siis kolmannelle! Minä taisteloin itseni sinne ja jukoliste minä olin häijy taistelija. Tässä maailmassa miehen pitää olla paras, että pärjää. Siis paras!”

“Niinhän se on,” Jani tokaisi.

“Minulla oli 497 hopeasiipimerkkiä,” mies kertoi taas. “Siis 497! Mutta kaikki ne vietiin, ihan joka ikinen. Niin käy, kun murtuu paineen alla ja löytää paon durratiinista. Alkuun se tuntui vapauttavalta. Ymmärrätkö?”

“Ymmärrän.”

“Oletko sinä väkevien juomien perään?”

“En erityisemmin.”

“Hyvä,” Nolla 497 murahti. “Sillä siitä ei ole suunta kuin alaspäin. Alkuun se on vapauttavaa, kun pään sisällä olo kevenee. Mutta katsopa minua nyt, poika! Siis katso! Minä olen vanki. Nämä junat ovat minun vankilani. Ja tässä sitä nyt ollaan.”

Jani nyökkäsi, tosin hyvin vaivautuneesti. Ukko säälisti häntä, mutta samalla hän tiesi, että tämän kurjuus oli täysin itse aiheutettua. Jotkut olivat tuomittuja epäonnistumaan, jotta toiset voisivat onnistua. Sellainen oli maailma ja siksi nollien osa ei ollut kaksinen. Mies sai kuitenkin syyttää vain itseään. Tyhmyys, taitamattomuus ja laiskuus olivat ominaisuuksia, joista ei maailmassa palkittu. Durratiiniin lankeaminen oli ennen kaikkea tyhmyyttä, siitä ei ollut epäilystäkään.

“Sinä olet nuori ja terveennäköinen,” ukko sanoi vielä ja tämän pahalle haiseva hengitys leijaili Janin nenään saakka. “Sinä voit saada naisen vaikka omaksikin. Siis naisen! Naisethan tykkäävät komeista nuorista miehistä.”

“Saa nähdä,” Jani vastasi lyhyesti.

“Minä menetin mahdollisuuteni jo aikaa sitten,” mies kertoi, “mutta sinä poika, sinun pitää tehdä kaikkesi, että olet voittaja ja palkittu. Vain palkituisista parhaat saavat kaiken.”

“En taida kuulua niihin parhaisiin,” Jani tokaisi.

“Tee kaikkesi poika!” ukko kehotti vakavasti. “Siis kaikkesi! Älä vaan puotoa kaupungin ulkopuolelle ja ala kulkemaan näissä junissa. Minä en näe enää edes ensimmäistä kehää kuin vain junasta käsin. Siis junasta! Mutta sinulla on tulevaisuus, jota odottaa!”

Jani nyökkäsi vaivaantuneesti ja yritti torjua miehestä nousevan löyhkän mielestään.

“Minä olen juoppo ja minä tein tämän itselleni,” mies jatkoi sammaltaen. “Siis minä itse! Minun pää ei kestänyt ja tässä on tulos. Sinä olet nuori. Sinä kestät. Pidä vain ajatuksesi ansioitumisessa.”

“Minä yritän,” Jani lupasi.

“Älä yritä,” ukko murahhti. “Tee se!”

“Minä teen sen,” Jani vakuutti, mutta vain vaiantaakseen miehen.

“Hienoa poika,” nolla totesi silmät kiiluen. “Niin sitä pitää. Ole paras ja saat tässä maailmassa kaiken mitä haluat! Ja mitä parasta, saat enemmän kuin muut!”

“1. kulman asema,” kuului viimein ja Jani helpottui.

“Kuudennelle kehälle vai?” mies kysyi vielä.

“Kuudennelle kehälle,” Jani vastasi ja nousi. “Vaihdan tässä juna heptagonilinjalle.”

“Se on viisasta se,” ukko laushti. “Minäkin pääsen vielä heptagonilinjalle, mutta kaupunkiin meneviin juniin minua ei päästetä.”

Jani nyökkäsi ja suuntasi sitten kohti ovia. Asemalaiturille päästyään hän tarkisti opastaulusta laiturin, josta hänen oli noustava heptagonilinjalle. 6. kulman asema sijaitsi kaupungin itäpuolella, joten nopein tapa päästä sinne 1. kulman asemalta oli loikata B-junaan, joka kiersi kaupunkia vastapäivään.

Käytävät kaikuivat asemalle tulevien ja sieltä lähtevien junien huminasta sekä ihmisten liikkeistä ja puheesta. Kun Jani löysi viimein oikealle laiturille, B-juna oli juuri sulkemassa oviaan. Hän pyrähti juoksuun ja ehti vaunuun juuri ennen kuin ovet lukkiutuivat.

“Seuraava pysähdys: 7. kulman asema,” kuului tiedotusjärjestelmän geneeroima automaattinen viesti.

Jani istuutui ja jäi katselemaan ikkunan taakse, josta avautuisi pian näkyvä Gavialiksen ensimmäiselle kehälle. Juna nytkähti liikkeelle ja kun he

poistuivat asemalta päivänvaloon Jani huomasi pian ohittavansa rakennuksen, jossa asui. Talon näkeminen nosti hymyn hänen huulilleen, koska tällä kertaa hänen ei ollut tarvinnut nousta 1. kulman asemalta junaan 1A tai 1C asuntoonsa mennäkseen. Hän oli nyt heptagonilinjalla. Se oli hienoa, mutta samalla se hermostutti häntä. Hän yritti kuitenkin parhaansa kätkeäkseen tunteensa tyynen ulkokuoren alle, olihan hänen levottomuutensa niin naurettavaa.

Matka 7. kulman asemalle kesti melkein kaksikymmentä minuuttia. Junan seisossa asemalla Jani katseli vaunusta käsin ihmisvirtaa. Osa ihmisistä kiirehti asemalta ulos, osa taas asemalaitureille, joista nousta junaan 7A tai 7C. Kyseiset junat veivät Gavialiksen seitsemännelle kehälle, missä asuivat maailman korkeimmat hallintomiehet sekä presidentti. Jani olisi olettanut, että kehälle vieviin juniin kiirehtivät ihmiset olisivat näyttäneet tärkeämmiltä, mutta he näyttivätkin itse asiassa melko tavallisilta. Tai sitten nämä olivat matkalla avoimelle viidennelle kehälle, jossa junat viidestä seitsemänteen pysähtyivät.

Junan nytkähti liikkeelle ja Jani tiesi, että kestäisi vielä toiset kaksikymmentä minuuttia, kunnes hän olisi 6. kulman asemalla. Samassa hänen huomio kiinnittyi mieheen, joka istui kasvot häntä kohden vaunun toisessa päässä. Mies nimittäin muistutti hänen elämänvalmentajaansa, jota hän ei tulisi todennäköisesti koskaan unohtamaan. Samassa Jani muisti miehen suosikkipuheen, jolla tämä oli usein teroittanut elämän tosiasioita poikien päähän.

“Te opitte kasvatusinstituutissa perusasiat, mutta teistä itsestänne riippuu, mitä teistä tulee. On kiistämätön tosiasia, että vain kourallinen teistä tulee asumaan kaupungin neljännellä tai sitä sisemmällä kehällä. Toinen tosiasia on, että tilastollisesti tästäkin opetusryhmästä ainakin kolme teistä joutuu kolmenkymmenen ikävuoteen mennessä nollakehälle, koska te ette ole pärjänneet joko laiskuuttanne taikka taitamattomuuttanne. Suuri osa teistä jää asumaan kaupungin ensimmäiselle kehälle, koska te ette opi vaatimaan itseltänne enempää. Jos kyseinen ajatus ei teitä miellytä, jos ette halua jäädä ensimmäiselle kehälle vätysten joukkoon, tekkää töitä ansioituakseenne. Jos siis haluatte, että teistä tulee jotain, te pidätte katseenne kohti kaupungin sisäosia ja te toistatte itsellenne joka päivä: minä vielä pääsen tuonne! Se vaatii teiltä työtä. Mutta erityisesti se vaatii teiltä pohjatonta janoa tulla joksikin muuksi, mitä te olette juuri tällä hetkellä, sillä tällä hetkellä te ette ole yhtään mitään!”

Jani oli vihannut valmentajaansa. Mies oli mielellään kiusannut ja jopa julkisesti nolannut poikiaan “jalostaessaan” näistä esiin taistelijoita, joita maailmassa tarvittiin. Pojat, jotka olivat itkeneet muiden edessä, olivat saaneet mieheltä erityishuomiota, sillä arkuus ei valmentajan mukaan olisi tullut

viemään heitä täysi-ikäisenä mihinkään, vähiten eteenpäin. Muisto miehestä sai Janin tuhahtamaan hiljaa. Hän asui kaupungin ensimmäisellä kehällä, sillä hänestä ei ollut tullut mitään merkittävää. Jos valmentaja olisi nähnyt hänet nyt, hän olisi hänet muistaessaan ilmoittanut kovaan ääneen ja vielä vahingoniloisestikin: *“Mitäs minä sanoin, Jani? Sinä olit keskitasoa huonompi jo silloin ja sitä sinä olet yhä tänäkin päivänä!”*

Noin valmentaja oli hänelle sanonut viimeisenä päivänä kasvatusinstituutiossa, kun oli tullut hänen pudotuksen aika. Pudotus tarkoitti siirtymistä kasvatusinstituutiosta komennuskoulutukseen ja jokainen 14-vuotias poika kävi läpi pudotuksen lähtökohdistaan riippumatta. Janin osaksi oli pudotuksen yhteydessä langennut pysyminen ensimmäisellä kehällä. Näin ollen pudotus ei ollut merkinnyt hänelle suurta elämänmuutosta, koska hän ei ollut saavuttanut mitään merkittävää instituution vuosinaan. Nyt hän oli kuitenkin matkalla kuudennelle kehälle. Hän oli menossa paikkaan, jonne hänen kaltaisillaan ei ollut juuri asiaa, ja josta oli nähnyt aikaisemmin vain kuvia.

“6. kulman asema,” kuului viimein.

Jani nousi aikailematta jaloilleen ja kiirehti vaunusta ulos. Sitten hän lähti hakeutumaan määrätietoisesti kohti laitureita, joista käsin pääsisi joko junaan 6A tai 6C. Kyseisille laitureille päästäkseen hänen oli astuttava lukittujen asemaporttien läpi. Niin uskomatonta kuin se olisikin, junalatureille johtavat portit tulisivat avautumaan hänen sormenjäljillään tänään. Sitä ei ollut tapahtunut koskaan aikaisemmin ja sen muistaessaan Jani alkoi viimein käsittää, että oli menossa Gavialiksen parhaille alueille kaupungin sisäosiin.

Ääni, joka portista lähti sen lukitusmekanismin auettua, sai Janin hymyilemään. Hän kiirehti eteenpäin ja suuntasi lähimmälle laitureille, jonka löysi. Vasta kun hän pääsi junaan 6A, hänen hermostuneisuutensa taittui. Hän jäi katselemaan ikkunasta ulos ja kun juna sujahti ulos aseman varjoista, hän huomasi heidän kulkevan katujen yläpuolella.

Näkymä alapuolisille kaduille sai hänet tuntemaan olonsa jollain tapaa tärkeäksi. Hän aktivoi edessään sijaitsevan, penkin selkänöjaan integroidun uutisnäytön ja jäi katselemaan viimeisimpiä otsikoita ympäri maailmaa. Ennen kuin hän ehti asettaa uutisnäytön näyttämään vain Gavialiksen sisäisiä uutisia, hän tajusi yhden teeman toistuvan otsikoissa muita enemmän. Se oli merkki sekä uutisen ajankohtaisuudesta että sen merkittävydestä.

Nainen löydetty kuolleena Erasmiasta

Jani valitsi otsikon etusormellaan ja näyttöön ilmestyi uutisen sisältö.

22-vuotias erasmialainen nainen löydettiin kuolleena Erasmian pääsairaalan käytävältä varhain tänä aamuna Gavialiksen aikaa. Alustavassa tutkimuksessa on selvinnyt, että nainen on surmattu kuristamalla. Poliisi on ollut vaitonainen tapauksen yksityiskohdista, mutta julkisuuteen vuotaneen tiedon mukaan poliisilla ei vielä ole epäiltyjä. Kyseessä on jo toinen nainen, joka on joutunut henkirikoksen uhriksi kuluneen vuoden aikana. Tämä henkirikos heittää tumman varjon keltakaartilaisiin...

Jani ei tiennyt mitä uutisesta miettiä. Murhat olivat äärimmäisen harvinaisia ja naiseen kohdistuvana vieläkin poikkeuksellisempaa. Oli luonnollista, että epäilyt kohdistuivat naisia suojeleviin keltakaartilaisiin, vaikka ajatus naisia tappavasta kaartilaisesta oli suorastaan järjetön. Vastaavaa kun ei ollut tietävästi tapahtunut koskaan aikaisemmin.

Jani sulki uutisen ja jätti otsikkosyötteen näytölle. Sitten hän katsoi ikkunasta ulos kaupunkiin. Hänen alapuolellaan ohi vilahtavat kadut kuuluivat joko toiselle tai kolmannelle kehälle. Tähyillessään junan menosuuntaan hän totesi, ettei kuudetta kehää vielä näkynyt.

Jani vajosi jälleen ajatuksiinsa. Erasmialaisen naisen tapaus muistutti häntä päivästä vuosien takaa, kun hän oli ikätovereineen edennyt kasvatusinstituution opinnoissa ihmisen anatomiaan. Hän oli ollut tuolloin joko seitsemän- tai kahdeksanvuotias.

Eräänä päivänä heidän elämänvalmentajansa oli kertonut, tai oikeastaan tavallaan tunnustanut, että ihmisiä oli monenlaisia, mutta että kaikki ihmiset olivat joko miehiä tai naisia. Sitten opetustilaan oli astunut kaksi isokokoista keltakaartilaista, joiden mukana oli tullut ihminen, joka oli keltatakkien rinnalla pieni. Tämä oli ollut erilainen kuin yksikään aikaisempi henkilö, jonka Jani oli nähnyt. Vierailijalla oli ollut pitkät hiukset ja hyvin kapea keskivartalo. Hän oli ollut nainen.

“Hei pojat,” nainen oli sanonut ja Jani muisti yhä miltä tämän ääni oli kuulostanut. *“Minun nimeni on Pomarina Tinamus ja minä olen aikuinen ihmisenainen.”*

Pomarina Tinamus oli muuttanut jokaisen läsnä olleen pojan elämää lopullisesti. Heille oli näytetty kuvia tyttölapsista ja kerrottu kuinka ihmiset lisääntyivät biologisesti keskenään. Heille oli kerrottu, että nainen saattoi kantaa lasta ja siksi jokainen heistä oli tulevaisuutta ajatellen tärkeä. Oppitunti oli päättynyt muistutukseen siitä, että vain menestymällä saattoi saada luvan tavata naisia, ja jopa saada yhden heistä omakseen. Jani oli jo silloin tiennyt, ettei hän olisi yksi noista pojista. Mutta nyt, kun hän istui tässä junassa, hän oli matkalla siihen osaan kaupungissa, jossa asui naisia. Heitä kun ei näkynyt kuudennen kehän ulkopuolella juuri lainkaan. Jani mietti, miltä

Pomarina Tinamus mahtoi tänä päivänä näyttää, ja olikohan hänellä jo kuinka monta lasta kasvatettavanaan. Se oli hyvin todennäköistä, sillä mitä enemmän nainen sai lapsia, sitä arvostetumpi hän oli. Ja sitä arvostetumpi oli naiseen sitoutunut mies.

Juna nytkähti liikkeelle heidän lähtiessään viimein viidennen kehän 5.6 kulman asemalta kohti kuudetta kehää. Jani selaili uutisotsikoita, muttei keskittynyt niistä enää mihinkään. Hänen ajatuksensa olivat jo määränpäässä, paikassa, jonne hän ei ollut koskaan uskonut pääsevänsä.

Samassa hän havahtui ajatuksistaan. Hän näki omin silmin nähtävyyden, josta oli nähnyt aikaisemmin vain kuvia. Ikkunan takaa erottui nimittäin korkea rakennus, jonka siluetin jokainen gavialialainen tunsi hyvin. Se oli Caput Mortuum, joka oli yksi Gavialiksen korkeimmista rakennuksista.

Caput Mortuum sijaitsi kuudennella kehällä ja se oli poikkeuksellinen rakennus jopa maailman mittakaavassa tarkasteltuna. Caput Mortuum oli nimittäin rakennettu suurelta osin Suuressa sodassa pommitettujen rakennusten murskasta. Korkea tornirakennus oli tunnettu kaikissa maailman kaupungeissa ja siitä oli muodostunut maailmanrauhan symboli. Siksi rakennusta kunnioitettiin syvästi. Jopa Jani tiesi, että rakennuksen pääovien yläpuolelle oli seinään kaiverrettu seuraavat sanat:

“ME VANNOMME: EI ENÄÄ KOSKAAN UUDESTAAN”.

Näillä sanoilla viitattiin nimenomaan Suuren sodan tragediaan, joka oli ollut vähällä pyyhkiä ihmiskunnan pois koko maailmankaikkeudesta. Öisin torni oli valaistu punaisella valolla, jonka oli tarkoitus muistuttaa ihmisiä verestä, joka oli pysyvän rauhan eteen vuodatettu. Ja siinä se viimein oli, näköetäisyydellä, ja hetki hetkeltä rakennus vain lähestyi ja suurentui. Caput Mortuumiin saattoi nähdä myös viidenneltä kehältä käsin. Jani oli kuitenkin tapojensa orja ja hän oli viidennellä kehällä ollessaan pysytellyt usein kaupungin länsipuolella. Nyt, kun hän lähestyi Gavialiksen sisäosia idän suunnasta, valtavaa Caput Mortuumia ei voinut olla huomaamatta.

Caput Mortuum ei ollut kuitenkaan ainoa nähtävyys kuudennella kehällä. Sekä kuudes että seitsemäs kehä olivat nimittäin täynnä korkeita rakennuksia sekä ihmiskunnan edistyneintä teknologiaa. Mitä muuta kehältä löytyisi, olisi viimein Janin itsensä nähtävissä. Ja mitä lähemmäs kuudetta kehää hän pääsi, sitä enemmän häntä alkoi harmittaa oma mitätön elämänsä, jonka hän oli jättänyt hetkeksi ensimmäiselle kehälle.

ALLIANSSI.125

HIRUNDA

Ensimmäinen kirja

Maa on syvillä arvilla Suuren sodan jälkeen. Maa-alueet päiväntasaajalta kääntöpiireille ovat asuinkelvottomia aavikoitumisen, saastumisen ja ääri-säiden takia. Ihmiskunta elää kuitenkin rauhan ja edistyksen aikakautta. Silmittömän väkivallan sijaan Suuresta sodasta selvinneiden jälkipolvet asuttavat Maata yhtenäisenä kansakuntana, jonka päämääränä on kehittyä paremmaksi ja unohtaa ihmiskunnan verinen historia.

Rauhasta huolimatta maailma ei kuitenkaan ole täysin yhtenäinen. Jossain on yhä raja, joka erottaa ihmisiä toisistaan. Tämä raja on suljettu sekä salattu, ja siksi sen ylittäminen on kielletty.

Kummalta puolelta Sinä lähestyt rajaa ensin? Hirundan vai Terra Unionian?

Hirundan ensimmäisessä kirjassa maailman suurimman kaupungin Gavialiksen ensimmäisellä kehällä asuva Jani saa yllättäen kutsun kaupungin sisäosiin. Tästä alkaa odottamaton tapahtumien ketju, joka johdattelee Janin aina Gavialiksen rajojen ulkopuolelle saakka.

ISBN: 978-952-28655-6-4